

Mezei Balázs

NEHEZEN ÉBRED

Nehezen ébred. Indul el
 lúdbőrös tócsáin a fénynek,
 emlékezik szavakra, még
 volt nyelv, min megszólalhatott,
 min megszólíttatott, volt még belátás,
 hogy mi, mivel s milyen arányban
 vegyül, miként feszül, szavak
 hogyan teremtenek, miből
 s mivé – egyszóval volt tere
 éjszakai pepecselésnek,
 erdő s bozót, volt rémület, vadak
 vadászta, volt világ s ígélet,
 hogy mindez: alig hihető, de van.

Azóta: mint lassított
 filmekben omló épület,
 bár vissza is pörgethető, hogy
 hihesd, a születés felé
 bukfencezel, körötted a
 múlt – mégis létező? – spirálja,
 szerpentín képzelt hegy körül, a csúcs
 beékelődve kitapinthatatlan
 felhók közé – jutsz szóhoz, így?
 Előlről, kezdheted? Ha mégsem,
 marad, hogy perlekedsz, csákányt ragadsz,
 kihalt aknában liftezel, kutatsz
 elszórt rögök után, félig vakon
 széntömböket tapintsz, hogy: hátha egyszer
 a részre lelsz, megállsz szüremkedő
 fény permetében s tanakodsz: belépj?
 Térj vissza? Kunyerálj
 elkobozott szavakért? De nem:
 te mindig mást és mindig máshogyan,
 hát most is így: bizonytalan
 léptekkel vissza, *preferálsz*
 különös utakat.

BESZŰKÜL, LEHATÁROLÓDIK

Beszűkül, lehatárolódik,
a fény s a fa alakot ölt,
tízezer év úgy múlik el, hogy
meg nem tapad emlékezetben,
meg nem tapad, csak szüntelen sugárzik
üveggömbön lecsorgó víz-idő,
táplálja fönről folytonos
esés, kifogyhatatlan zuhogással
sodorja önmagát kezdettelen
mi majd magába fordul, öntudattá
varázsolódik, létesül, nevet
talál magának mindenek előtt
s kerít idővel minden másra sort,
ölt nyelvet is, elkülönül, nemek,
fajok s álláspontok szerint
csoportosul, nem győzhető meg
arról, hogy egy: jelző, jelzett, jelentés,
hogy ilyen egyszerű legyen, ami
vízcseppek hátán tükröződve
a csillogásban törmelékesül
s felejt. Idő: van, állapot:
beékelődik, árny: vetül, sugár
s mező összpontosul, mi több:
összpontosítatuk. Tehát
elkezdődött valamiképp
s ha véget ér, nem nyelvtanok hibája,
csupán a következtetésé:
hogy is lehetne érthető,
ha más helyett, most s éppen, ő.